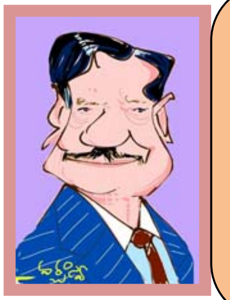

అమెరి"కట్టు కథలు"

వంగూరి చిట్టెన్ రాజు

– 19–

అమెరి "కారు టోయుట, టోయించు కొనుట" కథ

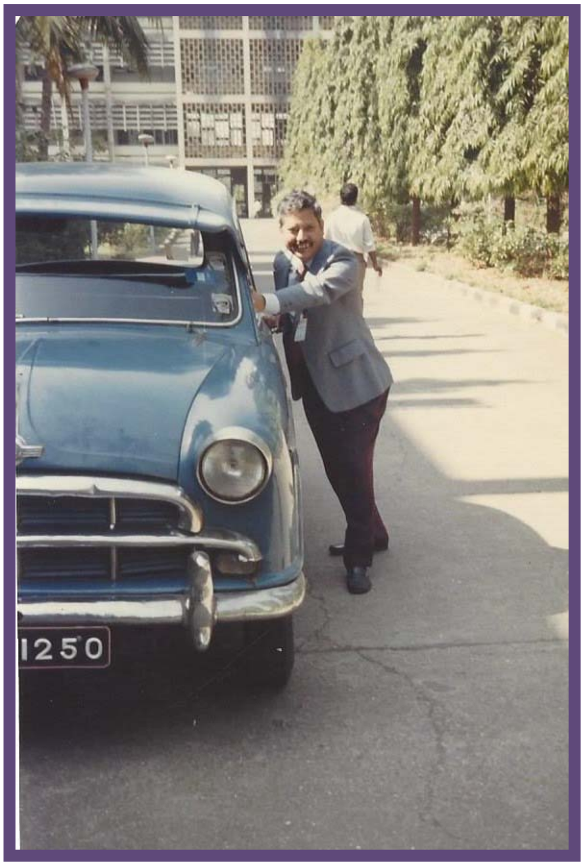

అది జపాను వాడి భాషలో తన దేశంలో తయారు చేసే కారుకి పెట్టుకున్న పేరే కానీ, తెలుగులోకి వచ్చే సరికి అంత చిన్న పేరూ భలే మారిపోతుంది. ఇదెలా తెలిసిందీ అంటే నేను మూడేళ్ళ క్రితం కాకినాడ వెళ్ళినప్పుడు పిఠాపురం రోడ్డు మీద ఓ కొత్త భవనం కనపడింది. అది ఇంకా పూర్తి అవ లేదు. పురోగమిస్తున్న ఆంధ్రదేశంలో ఇనప తట్టలు నెట్టి మీద పెట్టుకుని ఇసక మోస్తున్న కూలీలు సెల్ ఫోన్లలో సినిమా పాటలు వింటూ పని చేసుకుంటున్నారు. ఆ భవనానికి పైన ఎక్కడో యాభై అడుగుల ఎత్తులో ఉన్న మూడు తెలుగు అక్షరాలతో ఉన్న ఒక చిన్న మాట నన్ను ఆకట్టుకుంది. కానీ అదేమిటో నాకు అర్థం అవక మా కారు ఆపమని డ్రైవర్ కి చెప్పి లోపలికి వెళ్లి నీరసంగా ఉన్నట్టు ఉన్నా గొప్పగా ఉన్నట్టు కనపడడానికి టై కట్టుకుని నన్ను చూడగానే బిగుసుకు పోయి లేచి నుంచుని రమణా రెడ్డిలా రివటలా ఉన్న ఓ యువకుడిని "ఇది ఏ రకం కొట్టు నాయనా?" అని అడిగాను.

"కొట్టా" అని ఆ యువకుడు ఎంతో అహం దెబ్బతిన్న వాడిలా నా కేసి చూడగానే "అదే, ఇక్కడ ఏం అమ్ముతారూ?" అని నా అనుమానం విశదీకరించాను. కానీ అప్పటికే నాకు విషయం కాస్త అర్థం అయింది. ఎందుకంటే రమణా రెడ్డి కూచున్న ఆ పెద్ద హాలులో....రెండు కార్లు .. అవును....లోపల హాలులోనే....అదీ ఇండియాలో పిఠాపురంలోనే...ఎంత హాచ్చెరం!..నిజం కార్లే ...నిగ నిగలాడుతూ మెరిసిపోతున్నాయి. చుట్టూ గోడల మీద ఓ మూడక్షరాల మాట తెలుగులో అక్కడక్కడా రాసి ఉంది. కానీ ఆ గెడ కర్ర కుర్రాడు టై సద్దుకోడం మానేసి నోరు పెగిలే లోపుగా ఇంగ్లీషులో టొయోటా అనే పేరు నాలుగైదు చోట్ల చూశాను. అంటే ఇది జపాన్ వారి టొయోటా కార్లు అమ్మే డీలర్ షిప్ అనమాట. మా చిన్నప్పుడు సరిగ్గా అదే చోట పిఠాపురం పశువుల సంత ఉండేది. దేశం పురోగమించింది.

ఇంతకీ నాకు అంత ఆసక్తి కలిగించిన ఆ జపాన్ ఇంగ్లీషు మాటకి తెలుగు అనువాదం "టోయుట". ఇంకో చోట "టయాట' అని కూడా స్వేచ్ఛానువాదం ఉంది. మరో చోట "తోయుట" అని చూడగానే... చెప్పొద్దూ.... నా గుండె డబ్ డబ్ అని రెండు సార్లు స్పెషల్ గా కొట్టుకుంది. ఒకటేమో టొయోటా అనే జపాన్ వాడి మాటకి అన్ని తెలుగు పదాలు సృష్టించుకుని తనలో కలిపేసుకునే తెలుగు భాష జీర్ణ శక్తికి మరో సారి ఆనందం వేసింది. ఇక

'తోయుట' అనే పదం చూడగానే నేను మానసికంగా అనేక పర్యాయాలు పరి పరి విధములుగా అమెరికారు టోయుట లేదా 'టోయించు కొనుట' గుర్తుకు తెచ్చుకొనుట జరిగి రెండో సారి డబ్ డబ్ కి కారణం. ఈ ఆసక్తి అంతటికీ కారణం ఆ బిల్డింగ్ కి పైన రాసి ఉన్న అక్షరాలు అక్షరాలా "తోయుట". పైగా దాని చుట్టూ లైట్లు వెలుగుతూ, ఆరిపోతూ అందరినీ ఆకట్టుకుంటున్నాయి. అసలు వీరు ఏమి తోయుదురా, ఎలా తోయుదురా, ఎందుకు తోయుదురా, ఎవరు తోయుదురా వగైరా ప్రశ్నలకి సమాధానాలు రాబట్టుకోడానికే నేను ఆ 'కొట్లో' అడుగుపెట్టాను.

పాపం రమణా రెడ్డికి తెలియని పరమ రహస్యం ఏమిటంటే అసలు ఈ కారు తోయుట ప్రాక్టీసు నా చిన్నప్పుడు అక్కడికి పది కిలో మీటర్ల దూరంలోనే ఉన్న కాకినాడలోనే మొదలయింది. ఆ రోజుల్లో మొత్తం కాకినాడలో మహా అయితే పది కార్లు ఉండేవి. అందులో నా ప్రాక్టీసు 30 % కార్ల మీదే. అంటే అన్సారీ, మా క్రౌన్ టాకీస్ స్వామి నాయుడు, రామారావు పేటలో డా. సత్యవోలు శివరావు గారి కార్ల మీద. అన్సారీ కారు వంద గజాలు తోస్తే కానీ స్టార్ట్ అయ్యేది కాదు. స్వామి నాయుడు కారు యాభై గజాల తోపుడుకే పొగలు గక్కుతూ స్టార్ట్ అయేది కానీ ఆ తరవాత ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఆగిపోతుందో దాన్ని పుట్టించిన ఆ బ్రహ్మదేవుడి కూడా తెలీదు. ఓ సారి అది మూడు లైట్ల జంక్షన్ దగ్గర, స్వామి నాయుడు అమ్మాయిల కేసి చూస్తూ కారు ఓనరు గర్వంతో గుటకలేస్తూ ఉండగా అది ఓ పెద్ద చావు గురక పెట్టి ఆగిపోతే ఓ లారీ వాడు వాడి లారీని ఆప లేక వీడి కారుని గుద్దేసి, పైగా 'ఇలాటి ఎదవ కారేసుకుని రోడ్డెక్కు తారేటీ?'' అని చెయ్యి చేసుకోబోయాడు. ఇదంతా చూస్తూ ఆ అమ్మాయిలు పరిగెట్టి పారిపోగానే "ఛ. దానెమ్మ" అని నాయుడు గాడు ఆ కారుని రెండు గోనె సంచీలలో వేసుకుని ఇంటికొచ్చేశాడు. ఆ పార్టులన్నీ స్టడీ చేసి ఇంజనీరింగ్ లో నేను ఆటోమొబైల్ పరీక్ష పాస్ అయిపోయాను. ఇక డా. సత్యవోలు శివరావు గారు వాళ్ళింట్లో బయలు దేరగానే అక్కడికి మూడు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న మాకు తెలిసిపోయేది. ఎందుకంటే దాని ఎనిమిది రకాల చప్పుళ్ళు ఒక స్పెషాలిటీ. స్టార్ట్ ముందు, తర్వాత, మధ్యలోనూ, రోడ్డుని బట్టీ సిటీ బస్సు చప్పుడు కంటే ఎక్కువ గా ఉండేది. ఆ రోజుల్లో అన్ని కార్లూ ముందు ఓ కన్నంలో ఇనప రాడ్ పెట్టి జబ్బలు నొప్పెట్టేలా వంద సార్లు తిప్పడమో, లేదా డ్రైవర్ కారులో స్టీరింగ్ తిప్పుతూ ఉండగా వంద గజాలు స్పీడుగా తోస్తే కానీ ఇంజన్ స్టార్ట్ అయ్యేవి కాదు. నా విషయంలో జబ్బలు నొప్పెట్టడం మాట నిజమే కానీ, మిగతా వాళ్ళలా కండలు తిరగ లేదు.

ఇక బొంబాయి వెళ్ళాక మా ఐఐటి కేంపస్ మొత్తంలో నలుగురు ప్రొఫెసర్లకి మాత్రమే కార్లు ఉండేవి. అందులో మా గురువు గారు –నమ్మండి, నమ్మక పోండి ఆయన పేరు కారే.. –సుబీర్ కార్...ఆయన దీర్ఘకాయుడు..అంటే పొడుగులో కాదు. వెడల్పులో. ఆ బెంగాలీ ఆయనకి లాండ్ మాస్టర్ అనే నీలం రంగు కారు ఉండేది. దానికి ఒకటే రోగం. ఆయన కూచోగానే సిగ్గుతో కుచించుకు పోయేది. టైర్లు పల్చగా, ఫ్లాట్ గా అయిపోయేవి. అంత కంటే ముఖ్యంగా అది మా కేంపస్ లో అందంగా ఉండే చిన చిన్న కొండలలో ఆ క్రిందకి బాగానే దిగిపోయేది కాబట్టి తకీ మని ఆనందంగా స్టార్ట్ అయిపోయేది. కానీ దాన్ని మళ్ళీ కొండ మీదకి ఎక్కడానికి స్టార్ట్ చెయ్యాలంటే మహా యజ్ఞం చెయ్యాల్సిందే. దాన్ని పట్టు పట్టి వెనక్కి దొర్లుకొచ్చెయ్యకుండా వెనకాల ముగ్గురు 'దాపు కాయుట', కారు ముందుకు పోవుటకు మరో ముగ్గురు ఇరుపక్కల నుండీ "టోయుట', అటూ. ఇటూ కారు స్టీరింగ్ తిరిగిపోకుండా మా వెడల్పాటి ప్రొఫెసర్ గారు డ్రైవర్ సీటులో కూచుని బెంగాలీలో ఎల్లారీశ్వరి పాటలు పాడేసుకొనుట...ఇది మా రొటీన్. ఆయన అమెరికాలో విస్కాన్సిన్ లో చదువుకున్న మంచివాడే అయినా ఈ కారు "టోయుట' లో సహకరించక పోతే మన డాక్టరేట్ కి ఆయన సహకరించడేమో అని కార్ గారి కారు టోయుట ప్రాక్టీసు బొంబాయిలో కూడా కొనసాగించాను. నా మాట నమ్మకపోతే పదేళ్ళ తరవాత సరదాగా తీయించుకున్న ఆ నీలం కారు 'టోయుట'' ఫోటో ఇక్కడ జతపరిచాను.

ఈ సోది అంతా ఎందుకంటే నేను పవిత్ర భారత దేశంలో నివశించినన్నేళ్లూ కార్లు 'టోయుట' యే కాని 'టోయించు కొనుట'' అంటే తెలియదు. ఎందుకంటే నాకంటూ సొంత కారు లేదు. అసలు అలా 'టొయ్యుటకు మనుషులు కాక 'టో ట్రక్కులు' అనే అద్భుత యంత్రాలు ఉంటాయి అని అమెరికా వచ్చాక తెలిసింది. తెలియడమే కాదు వాటిని వాడుకోడంలో నన్ను మించిన వాడు లేదు అని మొన్ననే గిన్నిస్ బుక్ వారు తమ పుస్తకంలో నా పేరు నమోదు చేసి శాలువాతో గౌరవించుకోడానికి ఆసక్తి తెలియజేశారు. ఇక అమెరికాలో అవసరం వచ్చినప్పుడు తమ మెంబర్ల కార్లు 'టోసే' రక్షించే అమెరికన్ ఆటోమొబైల్ అసోసియేషన్ అనే సంస్థ వారు నా 'తోయించుకునే' ధాటీకి తట్టుకోలేక నేను కావలసినంత డబ్బు కడతాను అని బతిమాలినా కూడా ఏదో ఒక వెధవ కారణం చెప్పి నాకు మెంబర్ షిప్ ఇవ్వకుండా తప్పించుకు తిరుగుతున్నారు.

అమెరికాలో నా తొలి టోయింగ్ అనుభవం మా క్వీన్ విక్టోరియా ధర్మమే!. అప్పుడెప్పుడో....అంటే చాలా, చాలా ఏళ్ల క్రితం ఓ సారి ఆవిడ కారు రోడ్డు మధ్యలో హఠాత్తుగా ఆగిపోయింది. ఆ రోడ్డుకి ఇరవై అడుగులకి అవతలి వేపే ఓ కారు రిపేరు షాపు ఉంది. అదే ఇంకా దెవలప్ అవని అమరావతి

అయితే పోలోమని ఓ వంద మంది ఆ కారు చుట్టూ మూగి 'ఏమైంది మేడం' అని పలకరించి చోద్యం చూసే వారు. ఆ కారు రిపేరు షాపు వాడు 'ఒరే, అప్పారావ్ ..రోడ్డు మీద బేరం వొచ్చింది సూసిరా" అని మెకానిక్ ని పంపించే వాడు. అందరూ కలిసి ఆవిడని కారు లోంచి కాలు కింద పెట్టకుండా అలాగే 'టోసి', కోకోకోలా అవీ ఇచ్చి గౌరవం చేసే వారు. కానీ ఇది డెవలప్ అయిపోయిన అమరావతి లాంటి అమెరికా కదా. ఓ ఒక్క దొర వెధవా ఆగ లేదు సరి కదా, అటూ, ఇటూ కార్లు మరింత జోరుగా దూసుకు పోతూ ఆవిడని బెదర గొట్టేశాయి. మొత్తానికి ఆవిడ కారు దిగి ఎలాగో అలా రోడ్డు దాటి ఆ కారు రిపేరు వాడి దగ్గరకి వెళ్లి అప్పటికి ఇంకా వచ్చీ రాని ఇంగ్లీషులోనూ, చేతి సౌంజ్ఞలతో చచ్చిన శవంలా పడి ఉన్న..అవును...మా టొయోటా కారుని... చూపించి సహాయం అడిగింది.

ఆ జాన్సన్ గాడు 'వాకే, వాకే' అని ఆ కారు ఇక్కడికి "టోయుటకు' $75 అవుతుంది, ఇస్తావా, చస్తావా?" అన్నాడు. "చస్తే ఇవ్వను. వెధవది ఇరవై అడుగులు తోయడానికి అంత డబ్బా. అదే మా వైజాగ్ లో అయితేనా" అని వాణ్ణి కోప్పడి "ఉండు, మా ఆయన్ని పిలుస్తాను" అని ఓ పావలా అక్కడి పే ఫోన్ లో వేసి నా ఆఫీసుకు పిలిచింది. నేను విష్ణుమూర్తి గజేంద్రుడి టైపులో ఆఘమేఘాల మీద మా ఆడంగులని రక్షించడానికి అక్కడికి వెళ్ళగానే తెలుపు, నీలం, ఎరుపు రంగుల లైట్లు దేదీప్యమానంగా వెలిగించుకుంటూ 'రోడ్డు మీద మర్డర్ అయినట్టు లేదూ" అని ఓ పోలీసు కారు, నాలుగైదు టో ట్రక్కులు మాట్లాడుకుంటూ ఓ పెద్ద సీను కనపడింది. మొత్తం సీన్ చూసి ఆవిడకి ఏమయిందో అని హడిలి పోయాను. ఈ వెధవ అమెరికాలో పొరపాటున రోడ్డు మీద కారు ఆగిపోతే చాలు. ఎలా తెలుస్తుందో ఏమో కానీ పది నిముషాలలో రోడ్డుకి అడ్డంగా ఉన్న ఆ కారు 'టో' చేసేసి ట్రాఫిక్ ఇబ్బంది పడకుండా ఉండడానికి. వీళ్ళందరూ శవాల మీద కాకుల్లా వాలిపోతారు. అయితే నేను అలవాటు కొద్దీ మా టొయోటాని తొయ్యడం మొదలు పెడుతుంటే సదరు పోలీసు ఆసామీ వికటాట్ట హాసం చేసి ఇంగ్లీషులో ప్రైవేటు చెప్పాడు. అనగా అమెరికా కారులు పౌరులు తోయలేరు. మరొక కారు మాత్రమే ఆ పని చెయ్య గలదు అని ఆయన చెప్పిన పాఠం. అంతియునే కాక ఐదు నిముషాలలో ఆ పని చెయ్యక పోతే ఆ వాహనము బందుల దొడ్లోకి పంపించబడును అని వార్నింగ్ ఇచ్చాడు. బందుల దొడ్డికి తోయుట వారి ఖరీదు కేవలం 225 డాలర్లు మరియు కారు విడిపించుకునే వరకూ రోజుకి పాతిక డాలర్లు. ఆ రోజుల్లో నా జీతం వారానికి రెండు వందల డాలర్లు. ఇప్పుడు...వద్దు లెండి,,అది అప్రస్తుతం.

ఇక గత్యంతరం లేక, ఆ పోలీసు వాడు చెప్పిన మాట బుద్ధిగా వినేసి మా టొయోటాని $75 డాలర్లకి ఇరవై అడుగులు ఆ రిపేరు షాపుకి "టోయించగానే' జాన్సన్ గాడు అమందానంద కందళితుడో..మరేమిటో అయి, కిచ కిచలాడాడు. అసలు ఈ టొయోటా ఎందుకు ఆగిపోయిందీ అని జాన్సన్ ని అడిగితే 'మెషీన్ డయాగ్నొస్టిక్స్' కి $75, మాన్యువల్ గా సమస్య కనుక్కోవాలంటే నూట యాభై డాలర్లు మాత్రమే , ఆ తరవాత రిపేర్ కి వేరే అని శుభ వార్త చెప్పాడు. అమెరికాలో మనిషి కూలికి ఎక్కువా, అదే పని యంత్రం చేస్తే తక్కువ ఖర్చూ కాబట్టి 'సరేలే. మెషీన్ దయాగ్నొస్టిక్స్ తగలడు' అని ఇంకా ఏం కొంప ములుగుతుందో అని నేనూ, మా క్వీన్ విక్టోరియా ఆత్రుతగా కూచున్నాం. వాడు మా టొయోటాని పట్టాల మీదకి 'టోసి', కంప్యూటర్ లాంటి యంత్రానికి –ఆ రోజుల్లో దేన్ని చూసినా అది అయ్య బాబోయ్ కంప్యూటర్ అనే అనుకునే వాళ్ళం– కాస్సేపు ఓవర్ ఏక్షన్ చేసి...ఆ కారు ఎంతకీ స్టార్ట్ అవకపోతే అనుమానం వచ్చి కారుకి ఉండే ఐదారు కన్నాలలో డాక్టర్లు మనకి నోట్లోనూ, చెవిలోనూ టార్చ్ లైట్ వేసినట్టు తెగ ఫీలయిపోతూ పరీక్షలు నిర్వహించాడు. వాడి కొట్టు లోపలికి వెళ్ళి కారు పక్కనే దగ్గర నుండి చూడ్డానికి వెధవ ఇన్సూరెన్స్ నిబంధనలు ఒప్పుకోవుట. వాడి బండారం బయట పడిపోతుంది అని అదో వంక. అదే పిఠాపురంలో అయితేనా?

అంచేత నేనూ, మా క్వీన్ విక్టోరియా గాజు తలుపుల్లోంచి బై పాస్ ఆపరేషన్ చూస్తున్నట్టుగా ఉగ్గబట్టుకుని జాన్సస్ గాడు మా 'టయాట'ని పెడుతున్న చిత్రహింసలు చూస్తున్నాం. మొత్తానికి వాడు లోపలకి వచ్చి "సారీ, మీకు ఈ సారీ ఆడపిల్లే, సారీ" అని చెప్తున్న డాక్టర్ లా మొహం పెట్టి "గెస్ వాట్?" అన్నాడు. చెప్పొద్దూ..నాకు ఒళ్ళు మండి పోయింది. అప్పటికే 150 డాలర్లు దండగ అయిపోయి నేను ఏడుస్తుంటే ఈ వెధవ నన్ను గెస్ చెయ్యమంటాడేమిటీ?

"గెస్సూ లేదు, గిస్సూ లేదు. అసలు సంగతి ఏడు' అన్నాను.

"కారు అంతా బావుంది కానీ, గాస్ పూర్తిగా అయిపోయింది. టాంక్ లో పెట్రోలు ఒక్క బొట్టు కూడా లేదు. అంగుళం కూడా మీ కారుకి కదిలే ఓపిక లేదు. టొయోటా అయినా టోయుట తప్పదు." అన్నాడు జాన్సన్.

అర క్షణం ..అంతే.. మా క్వీన్ విక్టోరియా మొహం పాలిపోయింది.

మా పెళ్ళయ్యాక ఆవిణ్ణి అంత తెల్లగా ఎప్పుడూ చూడ లేదు. అంత సుకుమారంగా చూడగానే ఎందుకో అది నేను ప్రేమగా ఆవేశపడే సమయం బొత్తిగా కాదు అని నాకు అనిపించింది. అప్పటికే జాన్సన్ గాడు నా క్రెడిట్ కార్డు కోసం చేతులు జాపేసి మీద మీదకీ వచ్చేస్తున్నాడు.

ఈ కథలో నీతి ఏమిటంటే....టొయోటా కార్లు తోయించుకోకుండా ఉండాలీ అంటే సర్వకాల సర్వావస్థలలోనూ టేంక్ నిండా పెట్రోలు నిండియుండ వలెను. ఈ నీతి అన్ని వాహనములకునే కాక అందరూ స్త్రీలకూ వర్తించును.. అంతియునే కాక ఆ విధముగా ఇండియాలో వాటర్ టాంకులు నింపు కర్తవ్యం లాగానే అమెరికాలో భార్య కారు పెట్రోలు టాంకు ఎల్లప్పుడూ నిండుగా ఉంచు కర్తవ్యం భర్తలదే. లేని యడల ఆయా భర్తలు జాన్సన్ వాత పడుదురు. అది నన్ను చూసి నేర్చుకొనుడు.

వచ్చే వారం ఇండియా వెళ్తున్నాను కాబట్టి ,,,మళ్ళీ పిఠాపురం వెళ్ళి ఆ కారు 'తోయుట'' చూడాలని ఉంది. రమణా రెడ్డి ఇంకా ఎంత ఎదిగాడో ఏమిటో?

COMMENTS